Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-н Y. BOT
представено на 10 ноември 2011 година[1]

Дело C-419/10

Wolfgang Hofmann
срещу
Freistaat Bayern

(Преюдициално запитване, отправено от Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (Германия)

„Директива 2006/126/ЕО — Взаимно признаване на свидетелствата за управление на моторни превозни средства — Отказ на държава членка да признае валидността на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка на лице, чието свидетелство за управление е било отнето на територията на първата държава“

1. С настоящия преюдициален въпрос Съдът за първи път е призован да тълкува разпоредбите на Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелства[та] за управление на [моторни] превозни средства[2], която преработва Директива 91/439/ЕИО на Съвета от 29 юли 1991 година относно свидетелствата за управление на моторни превозни средства[3].

2. Съгласно член 1, параграф 2 от Директива 2006/126 свидетелствата за управление, издадени от държавите членки, се признават взаимно.

3. Този принцип все пак е смекчен. Всъщност член 11, параграф 4, втора алинея от тази директива предвижда, че държава членка *отказва*[4] да признае валидността на свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено от друга държава членка на лице, чието свидетелство за управление на моторно превозно средство е ограничено, временно отнето или отнето на територията на първата държава членка. Тази разпоредба трябва да замени член 8, параграф 4, първа алинея от Директива 91/439, който предвижда, че държава членка *може да откаже*[5] да признае свидетелство за управление, издадено при тези условия.

4. Като има предвид различната формулировка, използвана в тези два члена, Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (Германия) иска да се установи дали практиката на Съда относно Директива 91/439 може да се приложи и към случаите, уредени от Директива 2006/126.

5. Всъщност Съдът е приел, че съгласно член 8, параграф 4 от Директива 91/439 държава членка не може да откаже да признае валидността на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка, с мотива че на територията на първата държава членка на притежателя на свидетелството е била наложена мярка по отнемана или анулиране на свидетелство за

1 — Език на оригиналния текст: френски.
2 — ОВ L 403, стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 17, стр. 216.
3 — ОВ L 237, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 2, стр. 62.
4 — Курсивът е мой.
5 — Курсивът е мой.

управление, издадено от тази държава членка, когато периодът, по време на който съществува временна забрана да се иска издаване на ново свидетелство, която съпътства наложената мярка, е изтекъл преди датата на издаване на свидетелството за управление, издадено от другата държава членка [6].

6. Следователно запитващата юрисдикция иска да се установи по същество дали изменението на формулировката задължава за в бъдеще държава членка да отказва да признава валидността на свидетелствата за управление, издадени при същите тези условия.

7. В настоящото заключение ще посоча причините, поради които считам, че член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 трябва да се тълкуват в смисъл, че държава членка е длъжна да откаже да признае валидността на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка, когато по-ранно свидетелство за управление е било отнето от първата държава членка, с мотива че неговият притежател е управлявал моторно превозно средство под въздействието на алкохол, и [втората] държава членка, която издава свидетелството, не е извършила необходимите проверки за годността на водача да управлява моторно превозно средство, като предвидените в точка 14.1 от приложение III към същата тази директива.

I – Правна уредба

A – *Право на Съюза*

1. Директива 91/439

8. Директива 91/439 въвежда принципа на взаимно признаване на свидетелствата за управление на моторни превозни средства, за да улесни движението на лица в рамките на Европейската общност или установяването им в държава членка, различна от тази, в която са получили свидетелствата си за управление [7].

9. Този принцип все пак е смекчен. Всъщност съгласно член 8, параграф 4, първа алинея от посочената директива държава членка може да откаже да признае валидността на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка на лице, спрямо което на територията на първата държава членка е наложена мярка за ограничаване, временно отнемане, отнемане или анулиране на свидетелството за управление.

2. Директива 2006/126

10. Съгласно член 2, параграф 1 от Директива 2006/126 свидетелствата за управление, издадени от държавите членки, се признават взаимно.

11. Съгласно член 7, параграф 1, буква д) от тази директива свидетелство за управление на превозно средство се издава само на кандидатите, които имат обичайно местопребиваване на територията на държавата членка, която издава свидетелството за управление.

12. Член 11, параграф 4, втора алинея от посочената директива предвижда, че държава членка отказва да признае валидността на свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено от друга държава членка на лице, чието свидетелство за управление на моторно превозно средство е ограничено, временно отнето или отнето на територията на първата държава членка.

6 — Вж. Решение от 29 април 2004 г. по Kapper (C-476/01, Recueil, стр. I-5205, точка 78), както и Определение от 6 април 2006 г. по дело Halbritter (C-227/05) и Определение от 28 септември 2006 г. по дело Kremer (C-340/05).

7 — Вж. член 1, параграф 2 от тази директива.

13. Съгласно член 13, параграф 2 от Директива 2006/126 всички права за управление на моторно превозно средство, дадени преди 19 януари 2013 г., не се отнемат или ограничават по какъвто и да било начин от разпоредбите на настоящата директива.

14. Точка 14.1, първа алинея от приложение III към посочената директива гласи, че свидетелствата за управление на моторни превозни средства не се издават или подновяват на кандидати или водачи с алкохолна зависимост или които не могат да се въздържат от употреба на алкохол преди шофиране. След доказан период на въздържание, след представяне на квалифицирано медицинско заключение и под условие за редовни прегледи може да бъде издадено или подновено свидетелство за управление на кандидати или водачи, които в миналото са били зависими от алкохол.

15. Член 16, параграф 1 от Директива 2006/126 предвижда, че държавите членки приемат и публикуват преди 19 януари 2011 г. законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими, за да се съобразят с тази директива. Тези разпоредби се прилагат от 19 януари 2013 г.[8], а Директива 91/439 се отменя, считано от същата дата[9].

16. Все пак някои разпоредби на Директива 2006/126 се прилагат преди посочената дата. Всъщност съгласно член 18, втора алинея от тази директива, член 2, параграф 1, член 5, член 6, параграф 2, буква б), член 7, параграф 1, буква а), член 9, член 11, параграфи 1, 3, 4, 5 и 6, член 12 и приложения I, II и III се прилагат от 19 януари 2009 г.

Б – *Национално право*

17. Наредбата относно достъпа на лицата до участие в движението по пътищата (Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straβenverkehr, наричана по-нататък „FeV“), в редакцията си в сила към 19 януари 2009 г., предвижда в член 28, параграф 1, че на притежателите на валидни свидетелства за управление от Европейския съюз или от Европейското икономическо пространство (ЕИП), чието обичайно пребиваване, по смисъла на член 7, параграф 1 или 2 от FeV, е в Германия, се разрешава — при спазване на ограниченията, предвидени в параграфи 2—4 от посочения член 28 — да управляват моторни превозни средства на територията на страната в рамките на разрешеното съгласно притежаваните от тях свидетелства за управление.

18. Член 28, параграф 4, първо изречение, точка 3 от FeV предвижда, че притежателите на свидетелство за управление от Европейския съюз или от ЕИП нямат право да управляват моторно превозно средство на германска територия, когато на тази територия свидетелството им за управление е било предмет на мярка за временно или окончателно отнемане, приета от съд, или на мярка за отнемане, приета от административен орган, която подлежи на незабавно изпълнение или е окончателна, или когато им е било отказано свидетелство за управление с окончателно решение или не им е било отнето само защото междувременно те са се отказали от него.

II – Фактите и спорът по главното производство

19. Г-н Hofmann, германски гражданин, получава германско свидетелство за управление на моторно превозно средство на 13 октомври 1960 г. С решение от 21 ноември 1996 г. Amtsgericht Memmingen отнема свидетелството му за управление. Въпросното свидетелство е върнато на 31 август 1998 г.

8 — Член 16, параграф 2 от посочената директива.

9 — Член 17, първа алинея от Директива 2006/126.

20. След като признава г-н Hofmann за виновен в управление на моторно превозно средство под въздействието на алкохол, Amtsgericht Memmingen го осъжда да заплати глоба и отнема отново свидетелството му за управление. Наказателното постановление на Amtsgericht Memmingen влиза в сила на 8 май 2007 г. Освен това наред с въпросното наказание се налага и забрана да се иска издаване на ново свидетелство за управление преди 7 август 2008 г.

21. На 19 януари 2009 г. компетентните чешки органи издават на г-н Hofmann свидетелство за управление на моторно превозно средство. Като място на пребиваване върху свидетелството за управление е посочен град Lazany (Чешка република).

22. При пътна проверка на 17 март 2009 г. германските органи констатират, че г-н Hofmann притежава чешко свидетелство за управление. При друга пътна проверка на 25 март 2009 г. германската полиция отнема това свидетелство за управление и впоследствие го предава на компетентните да издават свидетелства за управление германски органи.

23. С писмо от 20 април 2009 г. последните информират г-н Hofmann, че чешкото свидетелството за управление не му дава право да управлява моторно превозно средство на германска територия и че ако управлява превозно средство на този територия, ще бъде обвинен в управление на моторно превозно средство без свидетелство за управление. Освен това компетентните германски органи информират г-н Hofmann, че ако откаже върху това свидетелство за управление да бъде поставено означение, указващо че е налице забрана за управление на моторно превозно средство на германска територия, ще бъде приет констативен акт.

24. Тъй като г-н Hofmann отказва поставянето на подобно означение върху чешкото му свидетелство за управление, с решение от 15 юли 2009 г. Landratsamt Unterallgäu констатира, че издаденото от компетентните чешки органи свидетелство за управление не му дава право да управлява моторни превозни средства на германска територия.

25. На 13 август 2009 г. г-н Hofmann сезира Verwaltungsgericht Augsburg с жалба за отмяна на това решение. С решение от 11 декември 2009 г. тази юрисдикция отхвърля жалбата, с мотива че са изпълнени посочените в член 28, параграф 4, първо изречение, точки 2 и 3 от FeV условия., тъй като спрямо г-н Hofmann е била наложена мярка за отнемане на германското му свидетелство за управление. Така последният не може да се ползва на германска територия от свидетелство за управление, издадено от друга държава членка.

26. Г-н Hofmann обжалва това решение пред запитващата юрисдикция. По същество той иска отмяната на посоченото решение, както и на постановеното на 15 юли 2009 г. решение на Landratsamt Unterallgäu.

III – Преюдициалният въпрос

27. Тъй като изпитва съмнения относно тълкуването на разпоредбите на Директива 2006/126, Bayerischer Verwaltungsgerichtshof решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Следва ли член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 […] да се тълкуват в смисъл, че държава членка трябва да откаже да признае валидността на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка на лице след изтичане на срока на наложената му забрана да иска издаване на ново свидетелство за управление, при положение че на това лице е била наложена мярка за отнемане на свидетелство за управление на територията на първата държава членка и към момента на издаване на [новото] свидетелство за управление въпросното лице е имало обичайно пребиваване на територията на държавата членка, издаваща свидетелството?“

IV – Анализ

A – *Предварителни бележки*

28. Тъй като въпросът за прилагането на член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 е поставен от запитващата юрисдикция в преюдициалното запитване и от страните в писмените им становища, най-напред ще обясня причините, поради които считам, че тези разпоредби са изцяло приложими към настоящото дело.

29. Съгласно член 17, първа алинея от тази директива Директива 91/439 се отменя, считано от 19 януари 2013 г. Държавите членки прилагат разпоредбите на Директива 2006/126, считано от тази дата[10]. Както бе изяснено обаче, съгласно член 18, втора алинея от Директива 2006/126 някои членове се прилагат от 19 януари 2009 г. По-специално това са член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4 от посочената директива.

30. Г-н Hofmann получава чешкото си свидетелството за управление на 19 януари 2009 г. Следователно според мен не съществува никакво съмнение, че релевантните в случая разпоредби са разпоредбите на новата директива относно свидетелствата за управление, а именно член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4 от Директива 2006/126, приложими от същата тази дата.

31. Освен това запитващата юрисдикция иска да се установи дали член 13, параграф 2 от тази директива е пречка за прилагането на член 11, параграф 4, втора алинея от същата директива. Всъщност ще припомня, че съгласно първата разпоредба всички права за управление на моторно превозно средство, предоставени преди 19 януари 2013 г., не се отнемат или ограничават по какъвто и да било начин от разпоредбите на Директива 2006/126.

32. Следователно г-н Hofmann счита, че член 11, параграф 4, втора алинея от тази директива се прилага едва от 19 януари 2013 г. и че издадените преди тази дата свидетелства за управление не могат да бъдат предмет на мярка за ограничаване, временно отнемане или отнемане.

33. Следва да се припомни, че съгласно член 16, параграфи 1 и 2 от посочената директива разпоредбите на тази директива, и по-специално член 13, се прилагат едва от 19 януари 2013 г.

34. Във всички случаи, както отбелязва германското правителство, мястото на член 13 в структурата на Директива 2006/126 показва, че той се отнася само до права, придобити за управлението на особени категории моторни превозни средства, а не до мерките за ограничаване, временно отнемане или отнемане на свидетелства за управление.

35. Всъщност с тази директива се установява образец на единно общностно свидетелство за управление, което да замени различните свидетелства за управление, съществуващи в държавите членки[11]. В това отношение директивата установява и определя различни категории свидетелства за управление[12]. Всяка от държавите членки, след като определи, преди влизането в сила на общностните разпоредби, собствените си категории свидетелства за управление, трябва да установи еквивалентност между тях и определените от законодателя на Съюза свидетелства за управление.

36. Член 13 от Директива 2006/126, озаглавен „Еквивалентност между свидетелства за управление на превозно средство, които не са по образеца на Общността“, има за цел да уреди единствено въпроса за еквивалентността между различните категории свидетелства за управление.

10 — Член 16, параграф 2 от посочената директива.

11 — Вж. член 1, параграф 1 от посочената директива.

12 — Вж. член 4 от Директива 2006/126.

37. Впрочем това е видно и от подготвителните работи по приемането на директивата. Всъщност член 13, параграф 2 е добавен към посочената директива по инициатива на Европейския парламент [13]. Парламентът обосновава това включване, като уточнява, че замяната на старите свидетелства за управление по никакъв начин не трябва да води до загубване или ограничаване на придобитите права, по-специално що се отнася до правото на управление на различни категории моторни превозни средства [14].

38. Анализ, подобен на предлагания от г-н Hofmann, би довел и до това държава членка да не може да приложи националните си разпоредби относно ограничаването, временното отнемане, отнемането или анулирането на правото на управление [на моторно превозно средство] на водачи, придобили свидетелството си за управление преди 19 януари 2013 г. Това би противоречало напълно на целта да се подобри пътната безопасност, предвидена в Директива 2006/126.

39. По всички тези причини считам, че член 13, параграф 2 от тази директива допуска прилагането на член 11, параграф 4, втора алинея от същата директива.

Б – *По преюдициалния въпрос*

40. С преюдициалния си въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи по същество дали член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 трябва да се тълкуват в смисъл, че държава членка е длъжна да откаже да признае валидността на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка, когато по-ранно свидетелство за управление е било отнето на територията на първата държава членка, включително когато действието на това отнемане е изтекло и е изпълнено условието за местопребиваване.

41. Всъщност запитващата юрисдикция иска да установи дали досегашната практика на Съда, установена при действието на Директива 91/423 [15], е приложима и към случаи, като този на г-н Hofmann, уредени от Директива 2006/126.

42. Не смятам, че това е така поради следните причини.

43. От подготвителните работи по приемането на Директива 2006/126 е видно, че законодателят на Съюза е искал да подпомогне борбата срещу туризма с цел получаване на свидетелства за управление на моторни превозни средства и борбата срещу липсата на пътна безопасност.

44. Всъщност промяната на формулировката на член 11, параграф 4, втора алинея от тази директива е инициирана от Европейския парламент. При преработването на Директива 91/439 последният предлага да се предвиди взаимно признаване на наказанията, наложени на опасните водачи. За тази цел той е отбелязал, че за да се гарантира, че отнемането на свидетелство за управление в една държава членка ще бъде признато във всички държави членки, е необходимо в бъдеще държавите членки да бъдат задължени да признаят всяка мярка за ограничаване, временно отнемане, отнемане или анулиране на свидетелство за управление, наложена в друга държава членка, и да откажат да признават валидността на свидетелства за управление, по отношение на които е била наложена такава мярка [16].

13 — Вж. изменение 13 от доклада от 3 февруари 2005 г. относно предложението за директива на Европейския парламент на Съвета относно свидетелствата за управление (преработена) (A6-0016/2005, наричан по-нататък „докладът“).

14 — Пак там.

15 — Вж. точка 5 от настоящото заключение.

16 — Вж. изменение 57 от доклада, като и изложението на мотивите, стр. 59.

45. Европейският парламент е възнамерявал да ограничи доколкото е възможно туризма с цел получаване на свидетелства за управление [17]. Съгласно комисията по транспорта и туризма на тази институция туризмът с цел получаване на свидетелства за управление може да бъде определен като начин един гражданин, чието свидетелство за управление е било отнето в собствената му държава членка поради сериозно нарушение, да получи ново свидетелство за управление в друга държава членка [18].

46. Освен това Европейският парламент е изтъкнал факта, че лица, чието свидетелство за управление е било отнето в държава членка, по-специално породи това че са шофирали в пияно състояние или под въздействието на наркотични вещества, вече лесно могат да се снабдят с фалшива адресна регистрация в държава членка и да получат в тази държава свидетелство за управление, така че да избегнат необходимостта да изпълнят условията за получаване на ново свидетелство за управление [19].

47. Следователно според мен е очевидно, че изменението на формулировката на член 11, параграф 4 от Директива 2006/126 е израз на тази воля за подпомагане на борбата срещу липсата на пътна безопасност чрез предвиждането на нещо в повече от вече предвиденото в Директива 91/439. Така член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 отнема свободата на преценка на държавите членки и им налага в бъдеще да откажат да признават валидността на свидетелство за управление, издадено в друга държава членка, когато по-ранно свидетелство за управление е било ограничено, временно отнето или отнето на територията на първата държава членка.

48. Според мен в случая на г-н Hofmann това означава, че компетентните германски органи имат право да откажат да признаят свидетелството за управление, издадено от чешките компетентни органи.

49. Всъщност отнемането на по-ранно свидетелство за управление, извършено от компетентните германски органи, има за последица това, че издаването на ново свидетелство за управление — след изтичането на периода, в който съществува забрана да се иска издаване на такова свидетелство — е обусловено от представянето на доклад от медико-психиатрична експертиза относно годността на г-н Hofmann да управлява моторно превозно средство.

50. Струва ми се, че за някои нарушения, които статистически погледнато стоят в основата на голяма брой тежки пътни инциденти, като шофирането в пияно състояние [20], фактът, че възстановяването на правото на управление на моторно превозно средство е обусловено от издаването на такава експертиза, е ефективно превантивно средство, което може да допринесе за пътната безопасност. От тази гледна точка считам, че националната мярка отговаря адекватно на една от целите на Директива 2006/126, а именно подобряването на пътната безопасност [21].

51. Комисията припомня в това отношение колко е важно да се образоват, формират, контролират, а при необходимост, и наказват всички участници в движението, които са първото звено от веригата на пътната безопасност [22].

17 — Вж. обосновката на това изменение.

18 — Вж. проект за предложение за второ четене на 21 септември 2006 г. на общата позиция на Съвета за приемането на директива на Европейския парламент и на Съвета относно свидетелствата за управление на моторни превозни средства (2003/0252(COD), точка 2.1).

19 — Вж. обосновката на изменение 57 от доклада.

20 — През 2009 г. повече от 35 000 души са намерили смъртта си по пътищата на Съюза, което съответства на населението на един средно голям град, и не по-малко от 1 500 000 души са били ранени (Известие на Комисията от 20 юли 2010 г., предназначено за Европейския парламент, Съвета, Европейския икономически и социален комитет и Комитета на регионите, озаглавено „Към европейско пространство на пътна безопасност: насоки за политиката в областта на пътната безопасност в периода 2011—2020 година“ (COM(2010) 389 окончателен, стр. 2). Следователно всеки трети пътен инцидент е свързан пряко с алкохола.

21 — Вж. съображение 2 от тази директива.

22 — Вж. стр. 5 от Известието на Комисията, цитирано в бележка под линя 20.

52. Следователно струва ми се, че признаването на правото на компетентните германски органи да откажат да признаят валидността на свидетелство за управление, издадено от чешките компетентни органи, съответства не само на духа, но и на буквата на посочената директива с оглед приложимите към 19 януари 2009 г. разпоредби.

53. Всъщност според мен следва да се вземе предвид фактът, че член 18, втора алинея от Директива 2006/126 предвижда по-специално, че приложение III към нея също се прилага от 19 януари 2009 г. В точка 14 от това приложение обаче се посочва, че консумацията на алкохол представлява голяма опасност за безопасността на движението по пътищата. Предвид мащабността на този проблем медицинската колегия трябва да бъде много бдителна. Така в точка 14.1 от посоченото приложение се предвижда, че свидетелства за управление не се издават на лица с алкохолна зависимост и че лице, което е било в такава зависимост, може да получи ново свидетелство за управление само при определени условия, като издаването на медицинско заключение.

54. Според мен мотивите на решението, постановено срещу г-н Hofmann от 15 юли 2009 г., обосновават прилагането на контролните мерки по точка 14.1 от приложение III към Директива 2006/126. Ако тези контролни мерки бяха приложени и ако бяха направени медицински прегледи, позволяващи да се заключи, че г-н Hofmann отново може да управлява моторно превозно средство, тогава компетентните германски органи щяха да бъдат длъжни да признаят валидността на чешкото удостоверение за управление, тъй като щяха да са изпълнени предписанията, съответстващи на общото усилие за безопасност, полагано на общностно равнище.

55. Според мен фактът, че компетентните чешки органи не са знаели за отнемането на свидетелството за управление от Amtsgericht Memmingen, не променя предложеното от мен разрешение. Всъщност това незнание се дължи или на обстоятелството, че г-н Hofmann е прикрил факта, че е бил осъден, или на обстоятелството, че компетентните чешки органи не са се консултирали с компетентните германски органи. В първия случай е очевидно, че г-н Hofmann не може да черпи права от факта, че е прикрил информация. Във втория случай евентуална грешка, допусната от определена администрация, също не може да породи права, по-специално в правния ред на друга държава членка, още повече когато опредена директива задължава тази държава членка да приложи националното си право в рамките на изключение, признато от тази директива като част от установеното от нея общо равновесие.

56. По време на съдебното заседание Комисията признава, че в настоящия случай схема, която би позволила на [втората] държава членка, която издава свидетелството, след консултации с компетентните германски органи и следователно след като узнае за проблемите на г-н Hofmann с алкохола, да приложи мерките, предвидени в точка 14.1 от приложение III към Директива 2006/126, може да се счита за схема, която е в съответствие с духа на посочената директива и която би направила възможно противопоставянето на Федерална република Германия на издаденото в Чешката република свидетелство за управление.

57. От своя страна считам, че подобна схема може да позволи, с оглед превенцията към която е насочена, да се комбинират новите разпоредби на член 11, параграф 4 от Директива 2006/126 с основания на безспорно взаимно доверие принцип на взаимно признаване, след като бъдат спазени предвидените в точка 14.1 от приложение III към тази директива мерки, приложими в 27-те държави членки.

58. Разбира се, Комисията посочва също, че според нея подобна система, която следователно изисква обмен на информация между компетентните органи на отделните държави членки, е сложна и не е предвидена изрично. Ще припомня обаче, че не само че член 12, параграф 3 от Директива 91/439 вече предвижда, че държавите членки си помагат взаимно при прилагането на настоящата директива и при необходимост разменят информация относно регистрираните

от тях свидетелства, но и че член 15 от Директива 2006/126 потвърждава необходимостта от взаимно подпомагане с оглед създаването на мрежа за свидетелства за управление. Струва ми се, че именно взаимното сътрудничество и подпомагане между държавите членки е ключът, който позволява — посредством засилване на взаимното доверие — да се постигнат целите на Съюза в областта на пътната безопасност. Освен това не считам, че създаването на мрежа за свидетелства за управление е по-трудно от създаването на вече съществуващата между някои държави членки мрежа за свидетелствата за съдимост.

59. Ето защо, струва ми се, че разрешението, което предлагам, най-добре съответства на волята на законодателя на Съюза да подпомогне борбата срещу липсата на пътна безопасност и по този начин придава полезно действие на член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126, чийто текст е променен изрично по тази причина.

60. Поведението на г-н Hofmann доказва това. Всъщност последният изглежда не е решил проблема си с алкохола, тъй като на 16 април 2009 г., тоест близо три месеца след като му е издадено чешко свидетелство за управление, е спрян и проверен от германската полиция, която установява голямо процентно съдържание на алкохол в кръвта му. Санкцията за това опасно за всички участници в движението поведение е именно отнемането, чрез влязло в сила на 5 април 2011 г. решение, на чешкото му свидетелство за управление за срок от 18 месеца. Считам, че ако компетентните чешки органи бяха информирани за тези проблеми с алкохола, те най-вероятно нямаше да издадат свидетелство за управление на г-н Hofmann.

61. Както посочва германското правителство, член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 действа като предпазен клапан, който позволява да се попречи на лицата, които създават опасност за движението по пътищата, да се движат на територията на държавите членки.

62. Може да се възрази, че подобно разсъждение е неприложимо към член 11, параграф 4, втора алинея от тази директива, тоест в случаите, когато става дума за мярка под формата на анулиране на свидетелство за управление. Всъщност според тази разпоредба държава членка *може да откаже*[23] да издаде свидетелство за управление на превозно средство на кандидат, чието свидетелство е анулирано в друга държава членка. Все пак подобно на германското правителство и Комисията, считам че анулирането, което следователно се разграничава от мерките за ограничаване, временно отнемане и отнемане, не е свързано с годността на притежателя на свидетелство за управление да управлява превозно средство, а с формалностите по издаването на това свидетелство.

63. Директива 2006/126 има за цел не да предложи на граждани на Съюза места за пазаруване на свидетелства за управление, когато условията за издаване на тези свидетелства са по-малко строги в съседна държава членка[24], а от една страна, да позволи на лице, което притежава свидетелство за управление, да се установи на територията на държава, различна от държавата членка, която е издала свидетелството, без да е необходимо да полага отново какъвто и да било шофьорски изпит или да сменя това свидетелство, и от друга страна, да гарантира сигурността на участниците в движението на територията на Съюза[25].

64. Следователно предвид всички гореизложени съображения считам, че член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 трябва да се тълкуват в смисъл, че държава членка е длъжна да откаже да признае валидността на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка, когато по-ранно свидетелство за управление е било отнето

23 — Курсивът е мой.

24 — Разбира се, върху чешкото свидетелство за управление на г-н Hofmann е посочено местопребиваване в Чешката република. Въпреки това общоизвестен факт е, че някои автоучилища, които нямат особени скрупули, са се специализирали в предоставянето на местопребиваване на германски граждани единствено с цел да отговорят на едно от условията за издаване на свидетелство за управление (вж. в това отношение точка 46 от настоящото заключение).

25 — Вж. съображение 2 от посочената директива.

от първата държава членка, с мотива че неговият притежател е управлявал моторно превозно средство под въздействието на алкохол, и [втората] държава членка, която издава свидетелството, не е извършила необходимите проверки за годността на водача да управлява моторно превозно средство, като предвидените в точка 14.1 от приложение III към същата директива.

V – Заключение

65. Предвид изложените по-горе съображения предлагам да се отговори по следния начин на поставения от Bundesverwaltungsgericht въпрос:

„Член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелствата за управление на [моторни] превозни средства трябва да се тълкуват в смисъл, че държава членка е длъжна да откаже да признае валидността на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка, когато по-ранно свидетелство за управление е било отнето от първата държава членка, с мотива че неговият притежател е управлявал моторно превозно средство под въздействието на алкохол, и [втората] държава членка, която издава свидетелството, не е извършила необходимите проверки за годността на водача да управлява моторно превозно средство, като предвидените в точка 14.1 от приложение III към Директива 2006/126.“